

*Ключем до знань відкриємо
майбутнє!*

25 ПЛЮС

*Орган учнівського
самоврядування ВПУ №25*

*Лютий
Березень*

2011 р.

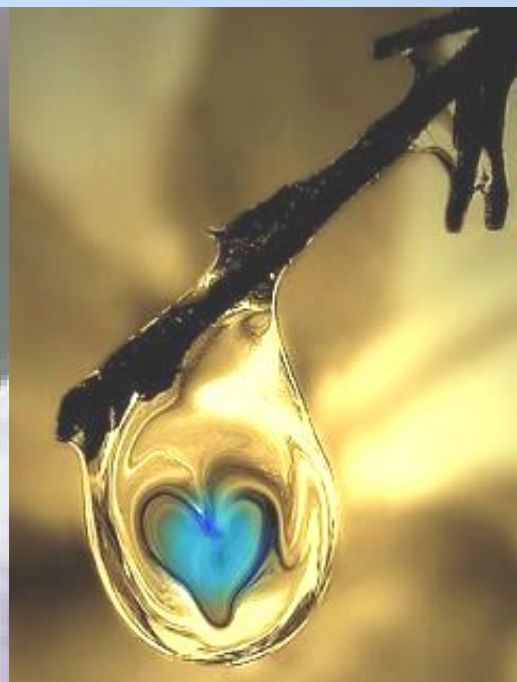
*№ 7-8
(22-23)*

*Люди, поверніться до Серця свого!..
Всі ваші скарби – вічні і неминучі – в ньому!
Все ваше благородство зароджується в Серці,
всі ваші блага збираються в Серці!
У ньому записана таємниця призначення
кожного!*

*Думайте про серце, думайте Серцем!
Примайте серце в чистоті!*

*Не занедбуйте його, не забувайте,
не дозволяйте, щоб утворилося в ньому болото
з темними істотами!..*

Ш. Амонашвілі

*Візьміть у дорогу
від Серця слова...*

Наш біль – Афганістан

Відгуки Афгану й досі тривожать пам'ять серця не однієї людини, яка якимсь чином торкнулася тієї війни. Щоразу, коли настає річниця виведення військ з Афганістану, не знаєш, як реагувати на цей день календаря. Зрозуміло тільки одне: ми маємо пам'ятати ту неоднозначну подію і шанувувати людей, які на совість виконували свій військовий та громадянський обов'язок.

У нашому колективі трудяться учасники бойових дій у Афганістані: Олександр Володимирович Іщенко та

Учні зустрілися з колишніми воїнами-інтернаціоналістами в бібліотеці училища. Такі розмови залишаються в пам'яті назавжди

Юрій Валентинович Благочиннов. Вже традиційно на учнівській лінійці шанують їхню мужність та пам'ять про тих, у кого афганська війна відбрала життя.

Цьогоріч учні групи №32 під керівництвом майстра-вихователя і класного керівника Світлани Едуардівни Клик запросили заступника директора з адміністративно-господарської діяльності О.В. Іщенко та учасників війни в Афганістані,

На училищній лінійці шанують працівників училища – учасників афганської війни

членів міської спілки воїнів-афганців Анатолія Пилиповича Ходака і Світлану Вікторівну Названову до читальної зали бібліотеки на зустріч-розмову. Саме як хвилююча розмова пройшла виховна година, яка підтвердила, що й справді час і досі не загоїв рану, що й досі болить нашому народу та війна.

**Г. Брошневська,
наш кореспондент**

Директори теж навчаються

Про завдання педагогічних рад розмовляли директори ПТНЗ області на семінарі, що відбувся наприкінці лютого на базі ВПУ №25. Директорам теж потрібно навчатися, аби правильно організувати роботу навчального закладу, не відстаючи від вимог часу. Отож, методику проведення нетрадиційної педради демонстрували заступники директора ВПУ №25 Т.Г. Мар'янич та О.О. Загіка. Семінар виявився цікавим і змістовним

За народними звичаями

У ВПУ №25 у перший день весни святкували зустріч весни і Масляну. Масляна - це останній тиждень перед Великим постом. Головною їжею на Масляну є вареники з сиром і сметаною і млинці. Учні позмагалися у вправності випікання млинців. Цей звичай ведеться з давнини. Ще у святому Письмі сказано, що цар Давид народіві "даяша на млину сковородному". У народі Масляну дуже любили, адже святкування з іграми й піснями тривало цілий тиждень. Учні ВПУ, використавши подарунок природи і погоди – гарний сніг, виліпили чудернацькі фігури просто на подвір'ї навчального закладу, а потім, як годиться, пограли в сніжки та інші зимово-весняні ігри. Свято супроводжувалося жартами, веселоцями.

ФОТОРЕПОРТАЖ Тетяни ДІДИК

Яка Масляна без млинців і посмішок?

Казкова снігова фортеця вироста раптом на подвір'ї рідного училища

Чудернацькі тварини запрошують у дитинство

Чому б не попозувати з млинцями для телебачення?

Ігри та веселоці супроводжували свято

Мандрівка в завтрашній день

Ніщо не віщувало цікавого початку тижня. Але один телефонний дзвінок до редакції змінив цю думку. Викладачі НТЦ О.С. Присяжнюк та Н.С. Салабай проводять з першокурсниками, майбутніми агентами з постачання, відкритий захід – практичне заняття у формі ярмарку навчально-тренувальних фірм.

...Лекційний зал перетворився у справжнісінький ярмарок. Столи виконували функції прилавків, стелажі – вітрин. Виставлена продукція різних фірм представлена яскраво, а представники фірм, тобто учні, - в такому ж яскравому фірмовому одязі.

Оскільки це все-таки урок, то ми дізнаємося його тему: «Здійснення позапланової закупівлі товару на виставках-ярмарках та складання основних розрахунково-грошових документів». Ненав'язливо повторили основні моменти оформлення документації при купівлі-продажу. А тепер будемо знайомитися з фірмами. Це – товариства з обмеженою відповідальністю (ТОВ): «Мобілочка», «Вершковий рай», «Офіс-центр», «В гостях у казки», «Смак» і «Світ фільмів». А яка фірма без керівництва? Учні, що представляють різні фірми, обирають своїх керівників і головних бухгалтерів. Далі вступають у дію ринкові відносини.

Майбутні комерсанти презентують на ярмарку створені ними віртуальні фірми та продукцію фірм

Перш за все фірмам належало презентувати свою продукцію, розрекламувати товар. Звісно, що презентація й реклама готувалися заздалегідь. І почалися... змагання. Кожна фірма викликала до себе інтерес. Вся продукція приваблювала. А «Вершковий рай» і «Смак» провели ще й дегустацію своєї продукції.

Наступний етап уроку, власне ярмарок, виявився ще більш захоплюючим.

Присутнім пропонується дегустувати молочну продукцію

Змагалися «фірми-виробники» в шістьох номінаціях: «Найкращий комерсант», «Командна робота», «Забезпеченість рекламними засобами» (оцінювання здійснювало незалежне журі) та «Правильність оформлення розрахункових документів», «Правильність оформлення товаросупровідних документів», «Товарооборот фірми» (оцінювала фахова комісія, тобто наставники – Оксана Сергіївна та Наталя Сергіївна).

Що тут почалося! Учасники та гості ярмарку загуділи, зашуміли, заметушилися. Справжнісінький тобі базар! Ті запрошують до «прилавків», ті роблять замовлення, інші документують комерційні операції, ще інші консультують «покупців». Всі на якийсь момент забули, що це навчальна гра, що це віртуальний ярмарок. Так усе виглядало правдоподібно, реалістично! Майже всі фірми для заохочення споживачів проводили різного роду акції – навіть із заохочувальними подарунками.

Розмовляю з гостями ярмарку. Щиро ділиться своїми враженнями Леся Василівна Дрозд з Кам'янець-Подільського ПТНЗ: «Мені дуже сподобалась така форма практичного навчання учнів. Відразу видно неабияку підготовленість учнів. Значить, ці навчальні методи тут звичні. Взагалі, я у вашому навчальному закладі не вперше й була впевнена, що все пройде на найвищому рівні». Методисти НМЦ ПТО теж не шкодували гарних слів як про учнів, так і про педагогів. З представлених фірм їх найбільше вразили «Світ фільмів» і «В гостях у казки».

*Марина Постернак,
редактор газети «25 плюс»*

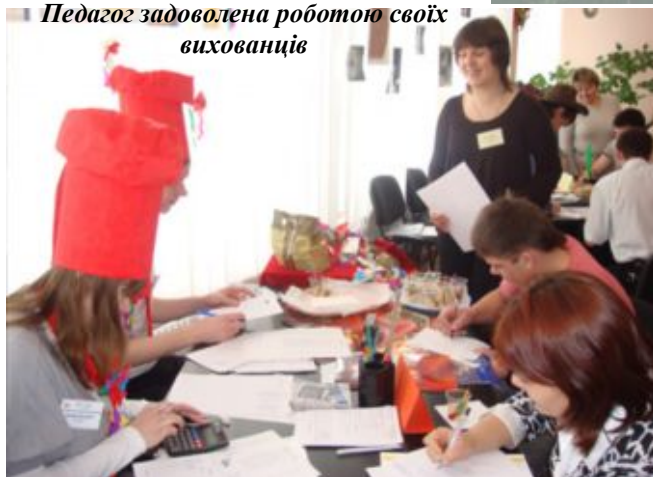
(Продовження на сторінці 5)

Мандрівка в завтрашній день

(Продовження. Початок на сторінці 4)

Були раді за своїх колег і наших учнів педагоги ВПУ-25, присутні на цьому заході. А заступник директора з науково-методичної роботи Тетяна Григорівна Мар'янич зауважила, що така цікава технологія навчання, як в НТЦ, за тринадцять років виправдала себе. Треба віддати належне педагогам, які організують щорічно такі ярмарки і при цьому презентації фірм ніколи не повторюються. Завжди все відбувається цікаво й оригінально. Тетяні Григорівні прийшлася до вподоби експіровка ТОВ «Смак» та «Вершковий рай».

Педагог задоволена роботою своїх вихованців

Учні демонструють знання, вміння та навички оформлення відповідної документації

Тому без інтерв'ю Оксани Сергіївни та Наталії Сергіївни цей репортаж був би неповним. Але вони на всі мої запитання відповіли коротко і емко: «Нашою головною метою було заохочення учнів до справжньої праці, аби в них виникло бажання сумлінно трудитися над презентаціями своїх фірм і виконувати обов'язки посправжньому. Нам здається, що все вдалося. Ми бачили вогники в очах вихованців і цього було достатньо, щоб переконатися: вони не грають, вони захоплено трудяться!»

... Ярмарок починав «затихати». Учні активно завершували останні оформлення розрахункових документів, як до приміщення ввійшла заступник директора з навчально-виробничої роботи Олена Олегівна Загіка. Зі щирою посмішкою вона звернулася до учнів: «Я дуже вам вдячна, дорогі мої! Ви працювали на відмінно, продемонстрували високий рівень підготовки й вихованості, не підвели своїх педагогів-наставників. Велике дякую вам, розумники ви наші!»

Маю відкрити секрет, що продукцію для своїх фірм учні добирали самостійно. Так, представники фірми «Смак» звернулись до виробника макаронів «Тая». Їм з радістю пішли назустріч і надали продукцію. А ще НТЦ підтримує зв'язки зі своїми випускниками. Ось і тепер багато продукції надали до ярмарку саме колишні випускники, які тепер працюють, досягли певних позицій у своїх сферах і залюбки допомагають училищу, яке надало їм путівку в життя.

Та й я не змогла втриматися, аби не придбати щось на ярмарку. Оформила замовлення у фірмі «В гостях у казки» на два плюшевих чарівних ведмедики. Перед цим я отримала в «банку» чек для того, щоб здійснити покупку. Впевнено прямую до стенду №4, де мене зустрічає «головний бухгалтер» фірми з привітною посмішкою на обличчі. Мені пропонується каталог для перегляду і вибору товару. Коли я визначилася з вибором, тут же було оформлено накладну і я заповнила грошовий чек.

Найбільше, скажу вам відверто, мені сподобалось, як представники фірм обслуговували клієнтів. Навіть коли всі дорослі перейшли до обговорення заходу, покинувши ярмарок, учні продовжували «ярмаркувати», дотримуючись відповідних правил та норм етикету. Можна собі лише уявити, скільки зусиль доклали педагоги-наставники, щоб за якихось півроку навчити першокурсників так професійно виконувати реальну роботу в майже реальних умовах.

Учні чудово «ярмаркують» і без дорослих

Учні пожвавились. По їхніх обличчях розливалася присмна втрома і вигравали посмішки задоволення. Та що там казати, якщо навіть мої груди розпирала гордість! А ще я теж відчувала вдячність усім, хто трудився над організацією такого цікавого заходу. Як майбутній комерсант і сама неначе опинилася в тому вимірі, де вже я – професіонал. Відчула, що мені ця робота справді подобається і що зможу бути успішною в цій сфері. Гадаю, що такі приблизно думки виринали в усіх учнів-учасників ярмарку.

Спасибі за таку чудову мандрівку в завтрашній день!

**Марина Постернак,
редактор газети «25 плюс»**

Перші проводи республіканців

Учнівська Республіка «Майбуття Поділля» і весь колектив училища провів у самостійну дорогу перших випускників. Багато гарних напутніх слів бажали їм друзі, наставники, рідні. Хай щастить вам на дальшому шляху, нехай удача супроводжує вас! Ми віримо у ваш життєвий успіх! Нехай добрий Лелека Надії завжди зуміє підставити вам своє надійне крило!

Наші співачі випускники на прощання подарували своїй родині, де зростали їхні таланти, чудові мелодії, задушевні пісні

Випускники Дмитро Яніцький та Андрій Нікулець – не тільки чудові співаки, а й музиканти. Зіграти зі своїм музичним керівником – радість і для них, і для вчителя

Залюблена в пісню Олена Федорович

задушевні пісні

Хай щасливі множаться дні!

Республіканці таки вміють святкувати! І завжди то виходить неповторно й незабутньо. А хіба можна залишитися осторонь такого свята, як Міжнародний жіночий день? Ні! Ні! І ще раз – ні! Крім усіх притаманних цьому святу традицій (квітів, пісень у подарунок), республіканці, придумали таке: на святковій лінійці юні поети, відомі всім за літературною сторінкою газети «25 плюс», декламували авторські вірші. Вшанували бабусю й маму, вчительку і просто жінку, оспівали весну і кохання. Дівчата-поетеси наче закликали: «Даруйте ж ніжність нам і ласку!».

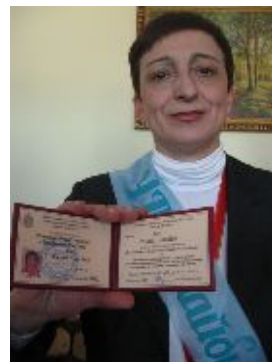

А цього річчя жіноче свято співпало ще з одним. Наша чарівна, завжди молода, завжди енергійна, бадьора і працьовита Галина Сергіївна Бас – незмінний завуч училища, з 25-річним досвідом роботи на цій важкій посаді, зустріла серйозну ювілейну дату. Хоч, кажуть, літа жінки рахувати не можна, але ж дуже хочеться назвати цю дату, бо ж у свої... (по секрету

скажемо) **55 Галина Сергіївна** виглядає на **25!** Її, строго і добру, вимогливу й турботливу, об'єктивну і поблажливу, однаково люблять і педагоги, й учні. Тому цю чарівну жінку вітали сердечно всі. Навіть ті, хто не зміг у той день бути поруч з нею і промовляти слова вітання, мислено бажав їй Божого благословення на всі літа грядущі.

Галину Сергіївну вітають колеги. А учні присвоїли їй звання почесного республіканця. Посвідчення, видане Парламентом Учнівської Республіки вона зберігатиме як найцінніший документ. Бо визнання учнів – найважливіша нагорода. Тож хай множаться щасливі Ваші дні, Галино Сергіївно!

Непомітна подруга бойова

День захисника Вітчизни і 8-березневе свято жінки так природно йдуть поряд, бо в житті чоловічі й жіночі половинки складають одне ціле. Погляньте на фото: які мужні, які успішні ці військові чоловіки. А все тому, що поряд,

непомітним ангелом-охоронцем, завжди була їхня бойова подруга – дружина і мати.

Жіночий день або, як тепер його називають, Міжнародний день права жінок і миру, це всесвітнє свято входить в наші міста і села, як втілення весни, та світла, життєрадісного оптимізму, торжества єдності всіх жінок світу. Чоловіки в цей день шукають найщиріші слова любові і вдячності для своїх любих жінок.

Все більше ми звикаємо бачити наших жінок на посадах керівників, жінок-бізнесменів, жінок-політиків, вчених, спортсменів, навіть військових. Але є одна професія, яку не знайдеш в жодному класифікаторі професій, але від того не менш почесна й важлива – дружина офіцера. У всі часи ці жінки були справжніми бойовими подругами своїх чоловіків. Вони ділили зі своїми коханими нелегкий обов'язок захисника вітчизни. Замість спокійного життя у комфортабельній квартирі вибрали нелегкий шлях чекання коханого з бойових завдань, незатишний військовий гарнізон.

Про одну з таких жінок, яку чоловіки на фото вважають героїнею, розкажу вам, читачі. Світлана

Про тих, хто поряд

Миколаївна Васильєва зі своїм чоловіком, полковником у відставці, учасником бойових дій в Афганістані, пліч-о-пліч пройшла тяжкий шлях військових. Більш ніш за тридцять років військової служби чоловіка, їм довелося поміняти 10 військових округів тодішнього Радянського Союзу. Переживаючи труднощі, Світлана Миколаївна старалася, щоб у їхньому домі завжди горів гарячий вогник, від якого було тепло й затишно всім. Нехай навіть те тепло йшло від вогника керосинової лампи чи з печі, в якій потріскували дрова, він брав у свої обійми – і так було добре дома після всіх тяжб робочого дня.

Світлана Миколаївна і Володимир Михайлович Васильєви і трьох своїх синів навчили цінувати, любити Батьківщину, стояти горою за свій народ. Три офіцери, зігріті теплом їхнього затишного (завдяки маминій любові) дому, навчилися йти по життю мужньо і з повагою до жінки-матері. Саме так ставиться до своєї мами й наймолодший Микола Васильєв – капітан внутрішніх МВС України, який сьогодні проходить службу у військовій частині 3053 ВВ МВС України в м. Хмельницькому і перейняв від своїх батьків найкращі якості військового.

І зараз, коли в наш непростий час захисники Вітчизни несуть нелегку службу з мізерною зарплатнею, їхні непомітні бойові подруги забезпечують їм міцний і надійний тил. День Жінки, не інакше, має бути особистим святом кожної свідомої людини, не байдужої до таких природних цінностей і найперших людських пріоритетів, як Рід, Сім'я, Мати, Сестра, Бабуся, Дружина. Ці звичні для нас статуси, про які ми майже не замислюємося, дуже багато важать у суспільстві.

Життя завжди є боротьба, у якій мужності та сил чоловікові надає його бойова, надійна подруга.

*Геннадій Пітик,
майор, заступник командира військової частини 3053*

... А служить уся родина

В День захисника Вітчизни ми вшановуємо і вкритих сивиною та увінчаних нагородами фронтовиків, і юнаків, які щойно одягли військову форму. Зустріч трьох поколінь відбулася в народознавчій світлиці 1-ї роти військової частини 3053. Стоячи, зустрічали військовослужбовці Григорія Васильовича Чепчука – почесного громадянина нашого міста, члена обласної ради ветеранів, полковника запасу, учасника Великої Вітчизняної війни.

Після перегляду фрагментів фільму “Офіцери” Г.В.Чепчурук розповів молоді історію свята справжніх чоловіків, повернувшись пам'яттю і серцем до грізних і незабутніх сторінок свого минулого та життя нашої Батьківщини. 17-річним юнаком у 1941-му він вступав у доросле життя, маючи вже почесні відзнаки “ворошилівський стрілок”, “готовий до праці й оборони” та ін. Пройшов бойовий шлях від червоноармійця-кулеметника до лейтенанта – командира прикордонної застави. Нагороджений орденом Червоної Зірки, медалями за взяття Будапешту, за перемогу над Німеччиною. Сьогодні Г.В. Чепчурук – полковник у відставці, який ще 11-річним хлопчиком брав участь у бойових діях на західному рубежі кордону України, де отримав поранення. Виступаючи перед молодими

бійцями, він сказав:

“Немає такого міста чи села, такого поля чи гаю, де б у жорстокій боротьбі не пролилася кров воїнів, де б не проявилася їхня мужність і відвага.

Кожен розумів, що

він – захисник”. І порадив юнакам загартовуватися тілом

і духом, незалежно від того, де і ким працюватимуть.

«Щоб там не говорили, - каже Григорій Васильович, -

кожному юнакові корисно пройти армійську школу.

Щоправда, якщо це робиться примусово, а не

добровільно, то який тоді з такого юнака захисник?».

Поважний гість намагався донести до молоді думку

про те, що 23 лютого – свято не лише для тих, кому в

різні роки випало носити військову форму. Хоч і дали

цьому дню назву “чоловіче свято”, насправді ж воно

всенародне. Бо коли йде до війська син чи брат, то з ним

«служить» уся родина: одні в гарнізоні зі зброєю в руках,

а другі – дома з добрими думками й вірними серцями.

Едурд Снівак,

офіцер-психолог військової частини 3053

Добре мати справжніх друзів

Наші випускники

Завжди радісно, коли не забувають друзі. І училище радіє, коли на його поріг, як на поріг дому, ступає колишній випускник.

Олександр Матвійчук та Іра Душнюк, які працюють у столиці, по дорозі до отчого дому завітали й до гуртожитської домівки, де їх пам'ятають і люблять. Зайшли й до редакції. Звісно, що ми не могли упустити нагоду поспілкуватися з ними. Адже цікаво, як їхнім корабликам у вирі самостійного життя, у відкритому океані...

- Як ваші справи? Які дороги привели вас у рідні краї? Як працюється в столиці?
– засипаю їх запитаннями.

- Приїхали на весілля до мого брата, - каже Саша. Дуже хочеться частіше бути дома, але ж робота... Вільного часу обмаль, як врешті у всіх, кому вдалося працевлаштуватися і хто дорожить роботою.

- Нам цікаво, чи за професією працюєте. Адже не багатьом вдається влаштуватися на роботу за професією чи спеціальністю, якій навчалися.

- Я раніше працювала дизайнером у приватній фірмі «Сер-Тіма», - розповідає Іра, яка навчалася дизайну. – Але життєві обставини змусили залишити низькооплачувану, хоч і дуже приємну для душі роботу. В столиці важко прожити на ті «копійки», які я отримувала, а тому перейшла на іншу. Але дизайнерство не полишаю, малюю для свого задоволення, коли приходить натхнення. А ось Саша працює за спеціальністю. Він – автослюсар.

- Роботу самі шукали чи хтось, можливо, допоміг?

- Без допомоги сьогодні важко, - щиро зізнається Сашко. – А допомогла мені... дружба! Наш спільний друг Богдан Красняк, теж випускник училища, покликав мене на фірму з ремонту автомобілів. Я йому дуже вдячний!

- У мене було інакше. – каже Іра. - Мені запропонували залишитись на роботі після проходження виробничої практики. Так що інколи ми самі собі можемо допомогти, якщо проявимося на практиці як хороші працівники.

- А чи знадобились вам на роботі знання, отримані в училищі?

- Важко сказати однозначно, - щиро висловлюється Саша. – Сьогодні життя оновлюється

такими шаленими темпами, що матеріально-технічна навчальна база не в силі встигати за ним.

Доводиться ремонтувати такі марки автомобілів, про які в училищній програмі навіть не мовиться. Але загальні навички, відповідальне ставлення до роботи, бажання постійно вдосконалюватися й освоювати нове, бути

цілеспрямованим – це те, чого мене навчили мої наставники.

- Іро, ти теж такої думки?

- Певною мірою. Дизайнерська робота має свою специфіку. Для нас важливо мати фантазію і знати технологію виконання роботи. А загалом то ми – люди настрою. І наша робота вимагає у першу чергу натхнення. В НТЦ я отримала достатньо знань для того, щоб працювати в реальних умовах, багато допомогли навички володіння комп'ютером. Але життя не стоїть на місці. Щоразу дізнаєшся щось нове. І це нормально. Сама ж робота дизайнера діє на мене заспокійливо. Я блаженствую...

- Чи часто згадуєте роки навчання. І що – найчастіше?

На це запитання Саша та Іра навпередбій намагалися сказати найкращі слова про училище й особливо про гуртожиток, де їм жилося цікаво та весело, як врешті, кожному «нормальному» студенту. Тут Саша з Ірою подивилися одне на одного іншими очима – очима весни, юності, кохання, знайшовши одне в одному своє щастя. Тут зустріли й вірних друзів, з якими спілкуються, зустрічаються.

- Що б ви побажали педагогам та учням училища?

- Якщо коротко, - каже Саша, - то учням – бажання навчатися, а вчителям – навчити учнів постійно вчитися.

Іра додала:

- А улюбленій газеті «25 плюс» бажаємо розвитку, розквіту. І нехай ця чудова газета завжди приносить усім море позитиву й задоволення.

Ось так. Наче й усе просто. Та зате приємно. Таки добре мати справжніх друзів!

Марина Постернак

Я і моя майбутня професія

Я – Аня Трембач, дев'ятикласниця СЗШ №22 м. Хмельницького, і твоя, газето, постійна читачка. Ще й досі відчуваю присмак дитинства. А в 5-му класі я захопилась літературою і почала писати вірші. Дитяча душа, що заглядає нишком у дорослий світ, можливо, й проглядається в моїх віршах. Десь у 7-му класі подруги вмовили мене піти з ними на спортивні танці. Тоді мене це привабилло. Але через певні обставини довелось залишити своє захоплення і ритму енергійного спортивного танцю мені сьогодні трішечки не вистачає.

Школа відіграє велике значення у моєму житті. До нових знань і до вчителів ставлюся з повагою. Особливо люблю інформатику, іноземну мову, зарубіжну та українську літературу, правознавство, біологію. Вподобала пізнавати секрети комп'ютерної техніки. Намагаюся жити активно. У класному самоуправлінні очолюю комісію молодіжного дозвілля. Моє завдання полягає у піклуванні про естетичне виховання учнів, в організації вечорів, дискотек, шоу-програм, інформуванні про новини культурного життя міста. Мої однокласники і класний керівник вважають мене творчою особистістю. Тому класний керівник і навіть директор школи довіряють мені творчі завдання.

За характером я щира, доброзичлива, упевнена в собі, відповідальна, серйозна. Але трапляється, що буваю примхлива, вередлива – як і більшість дівчаток мого віку. Вільний час люблю проводити в компанії з друзями: на прогулянці чи вдома за переглядом улюблених журналів. У спокійні, теплі вечори пишуться вірші. Особливо приходить натхнення після

читання поезій поетів-класиків. Це додає мені наснаги і солодких мрій про життя.

Про свої плани на майбутнє сьогодні сказати ще важкувато. Адже щодня пізнаєш стільки нового й цікавого, що хочеться у всьому себе випробувати. І я не можу з впевненістю стверджувати, що я робитиму навіть через рік. А поки що я мрію про навчання у вашому училищі – ВПУ №25. Обрала професії оператора комп'ютерного набору й обліковця. Професія обліковця мені здається важкою. Та я люблю долати труднощі, бо те, що дається легко, для мене не таке цікаве. А ще скажу по секрету: коли дивлюсь по телевізору серіали, то часто уявляю себе в ролі секретаря, менеджера, адміністратора, бухгалтера чи й керівника крутого офісу, де на столах купа паперів – і ти серед того всього, така розумна та поважна. Після перегляду подібних кінофільмів бачу приблизно таку картинку: «Я – в офісній казці. Сиджу за комп'ютером, друкую текст. Тим часом дзвонить телефон. Я з серйозним виразом обличчя відповідаю на запитання й одночасно підписую важливі папери...»

Але ж, як у всякого дев'ятикласника, в мене нема досвіду роботи з важливими документами. Тому хочу цьому навчитися спочатку в училищі, а далі, як кажуть, життя покаже. Моя родина підтримує мене з таким вибором. А з училищною родиною я вже подружилася через газету «25 плюс». І сьогодні пропоную свої нові поезії. До зустрічі на першовересневому святі знань!

Твоя шанувальниця, Газето, Аня ТРЕМБАЧ

Аня Трембач

Время

«Дитяча душа,
що заглядає
нишком у
дорослий світ,
можливо, й
проглядається в
моїх віршах...»

Проходит время –
и нас больше нет.
Проходит время –
и на всё запрет.
Проходит время –
уже нет любви.
Проходит время –
завтра, в даль зови!
Проходит время –
потерялись слезы.
Проходит время –
ничего не спросишь...
Так как же быть? Куда идти?
Если любовь – не по пути?
Вот в чём вопрос. Но вот ответ:
Ведь без любви и жизни нет.
Ты помаша «Привет!» судьбе
И намечтай Любовь себе!
Пусть воплотится нежным словом,
Пусть будет сердце к ней готово.
Надежду дай мечтам сбываться,
Судьбе с Любовью оставаться!

Друг... Любимый...

Как же больно знать, что ты не мой.
Непривычно, что ты просто друг.
И пускай сейчас ты с ней – с другой,
Все равно я буду ждать тебя. А вдруг?..
Хоть не скажешь долгожданного мне слова
И с другими ты проводишь каждый вечер,
Для тебя стихи пишу я снова. Снова
Со слезами жгу ночные свечи.

Без тебя и жить не хочется. Но надо. –
Есть родные. А еще есть где-то ты,
Чья улыбка для меня – отрада,
О тебе лишь все мои мечты.
И ничего, что по тебе скучаю,
Что умываюсь по ночам слезами,
Еще не раз ты будешь, я-то знаю,
Искать в толпе меня уставшими глазами.

Олена Бойко

Цікава «штука» –
КОХАННЯ.

Кохання... така цікава «штука»! Коли чуєш це слово, відразу стає тепло, приємно: на обличчі з'являється посмішка. Кохання – це щось неймовірне, а вміння кохати – це дар, який, на жаль, не кожному даний. Але що ж таке кохання?

Кохання – це якийсь незрозумілий потяг людей одне до одного. Це злиття двох закоханих сердець. Це бажання творити щось неймовірне. Це бажання жити заради іншої людини. Це коли поняття “Я” і “Ти” змінюються таким романтичним і ніжним “Ми”...

Однак... Живуть собі дві людини: хлопець і дівчина.

Познайомилися. Виникла симпатія. Подружилися. З часом починають розуміти, що дружба переростає в щось більше. Тепер вони – закохані. О, який він, виявляється, романтик! Дарує їй квіти, вигадує зворушливі листівки. Тихими вечорами гуляють парком, ніжно тримаючись за руки...

Та з часом виникають незначні непорозуміння, потім – усе складніше. Починаються суперечки, образи, сльози. Що далі – то гірше. Зрада, біль... Щось тебе душить, нестерпно важко дихати. Ніякі фізичні випробування не зрівняються з цим душевним болем. Відчуваєш втому. А згодом – глибоке розчарування. Але ж було все так чудово!..

Що ж трапилось?! І як це пережити?! Саме пережити. Бо через ці переживання приходиться висновок, що нічого ідеального не буває. І не треба ображатися на весь світ. Життя продовжується!

А що ж тепер?

Усі слова про кохання – пустодзвонні? Та ні... Кохання існує!

Якось мене запитали: якби довелося вибирати з двох одне – кохати і втратити чи не кохати взагалі – що б я

вибрала. Важке запитання. Але я вибрала б перше. Бо той, хто пізнав кохання – щасливий навіть тоді, коли його втратив.

... З таким думками у Валентинів день я поспішала до нашої кав'ярні «Афіна», де в рамках літературно-музичного клубу «Ліра» запалив вогники любові «Романтичний вечір кохання».

Цікаві конкурси, несподівані знайомства, приємні сюрпризи, майже справжній Купідончик і вреднюче бісенятко супроводжували вечір. Чудова поезія, від якої перехоплювало подих, душевні пісні і весела конкурсна програма. З п'ятох училищних красунь і п'ятох бравих солдатиків з дружної нам військової частини 3053 вибирали ідеальну пару. Ведучі свята наша Маринка Постернак та старший лейтенант військової частини Ігор Бережанов виглядали ідеальною парою ведучих. Обралися ще дві пари за конкурсами й за вибором глядачів. Для них був

сюрприз – квитки до театру та на каток. Усе так по-справжньому! Молодці організатори!

Мета вечора – подарувати гарний настрій і віру в радість кохання – вдалася.

.... І я там була, мед пила. Була – та ще й серед п'ятірки дівчат-учасниць. Була – та ще й в ідеальну пару потрапила. Була – та ще й (де б ви думали?) на катку... І нехай то була тільки гра. Але всі в той романтичний вечір доторкнулися чогось святого, неземного. Уже цей дотик дає відчуття щастя. Таки цікава «штука» – кохання...

Аліна Янкова

Рідне село

Стоїть замріяне село...
Навкруг оточене лісами
На пагорбах шести воно
Омите синіми ставками.
Щодня вклоняється зорі,
Шукає у небес прихистку,
Зозулинці мої ясні –
Дитячих літ моїх колиска.
Тут Случ початок свій бере,
Що там у Горинь впадає,
І води у Дніпро несе –
Їх Чорне море зустрічає.
В садах співають солов'ї,
В полях пшениця достигає,
Пливуть хмаринки голубі –
Село моє усе це має.
Немає більшої краси
У світі, де б ви не шукали.
Люби, шануй і бережи,
Що предки нам заповідали.
Ця райська неземна краса
Дарована нам Богом
недаремно,
Зозулинецький краю
дорогий,
Тобі вклоняюся доземно!

Українська хата

Українська затишна хата –
Справжній символ достатку
й труда.
Щедра кухня, і стіл багатий,
І в криниці прозора вода.
Завітаєш у схожу домівку –
То відчуєш і радість,
й тепло.
Заспіваєш веселу щедрівку
І посидиш за щедрим столом.
На вікні цвіт вазона
бринить,
Прикрашаючи всю оселю.
І у пічці вогонь горить,
Зігріває смачну вечерю...

Олена Бойко

Заболела любов'ю

Мелкий дождь за окном. Ты скучаешь.
Вспоминаешь о нём. Он не знает,
Отчего твоё сердце болит,
Почему мелко капают слёзы.
Ты берешь телефон – Он молчит.
На душе вновь осенние грёзы...
Шелестит за окошком листва,
И стучится в окно Твоё осень.
И дрожит над мобилкой рука –
Ты боишься, что Он тебя бросит.
Заметет шальной ветер следы,
Нет гармонии в мыслях – пропала.
Только имя Его вторишь Ты,
Лишь о Нем одни мысли остались.
И берешь Ты листочек и ручку,
Строчки ласково стелешь о Нем,
Вспоминаешь все самое лучшее,
Когда были, гуляли вдвоём.
Твоё сердце всё так же стучит,
Так же капают мелкие слёзы...
И мобильник всё также молчит.
...Заболела любовью серьезно...

Оксана Скубеніч

Василь Симоненко

*... бо на світі той наймудріший,
хто найдужче любить життя*

Василь Симоненко

Весь біль він узяв до своєї душі
За рідних, країну, за долю.
Із серця глибин виривались вірші
На чистий папір і на волю...
Дійшли дотепер і повіки живуть
Усі найщиріші думки,
Лиш правду і чесність у собі несуть
Симоненка великі книжки.
Життя є коротким і дуже важким,
Та найкраща пора – це дитинство.
Усім допоміг: і далеким, й близьким,
І нам повернув лебедів материнства.
Умів до людей гарне слово сказати,
Бо ж то із великої букви Людина:
«Не можна ні матір в житті вибирати,
Ні славу свою Батьківщину».
І витязем сильним, і лицарем звали,
Про ближнього він турбувався, любив...
Хоч Вічність його вже до себе забрала –
Продовжує з нами він жити, як жив...
«Любіть Україну» – найкращу у світі.
Такої, казав він, немає ніде.
В майбутнє щасливе пошлемо привіти –
Туди ж бо думками поет нас веде.

Інна Карпенко

Грецький театр

Театр грецький – культури апогей,
Творіння рук і розуму людського.
На сцені ось безсмертний Прометей
Серед богів та Зевса головного.
Лиш сонця перший промінь чарівний
Торкнувся Амфітриди – володарки морів –
Орфея ніжний голос чарівний
Зі струн кіфари тонко задзвенів.
Ось так живуть на світі й по сьогодні
В театрі опера і оперета, й драма –
Вони були і є, і будуть в моді.
Прийшли із Греції і стали над віками...

Редактор: Марина Постернак

Над номером працювали: Галина Брошневська,
Олена Бойко, Руслана Денисюк, Василь Шимоня,
Оксана Скубеніч, Аліна Янкова,

Фотокореспонденти: Тетяна Дідик, Денис Рошко

Дизайн: Андрій Косар

Вище професійне училище №25

Ел. пошта: gazeta25plus@yandex.ua

Редактор-консультант:

Тетяна Боднарук

Консультант з питань інформації:

Людмила Романова

Відповідальний за випуск:

Анатолій Радченко

Технічне забезпечення:

Петро Тараненко

Організаційне забезпечення:

Володимир Варцаба